

Arrest

nr. 260 884 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 29 maart 2019 hadden ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motivering:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.03.2019 (datum stempel: 08.04.2019) werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu voor allebei in Bulgarije bij de Belgische ambassade.

Mevrouw geeft aan dat ze op haar 16de uitgehuwelijkt werd aan een agressieve crimineel die gekend is voor feiten van openbare orde in zowel België, Griekenland als Albanië. Ze werd verplicht om bij haar schoonfamilie te wonen waar ze fysiek en mentaal mishandeld zou geweest zijn. Mevrouw scheidde in 2016 van haar echtgenoot. Hij zat op dat moment in de gevangenis. Mevrouw verklaart dat haar ex-echtgenoot wraak zou willen nemen en in staat is om haar te vermoorden. Ook haar ex-schoonbroer die mogelijks in België zou verblijven, zou bedreigingen hebben geuit. Omdat ze de eer van de familie schade toebracht door te scheiden en als christelijk-katholiek meisje een nieuwe relatie is aangegaan met een Kosovaarse moslim, zou mevrouw ook in onmin leven met haar familie. Haar vader en 3 broers zouden haar ook hebben bedreigd en ze vreest ook door hen vermoord te zullen worden. Mevrouw is afkomstig uit het noordelijk deel van Albanië waar het gewoonterecht ('Kanun') nog steeds invloedrijk zou zijn. De familiestructuur zou uiterst autoritair en sterk patriarchaal zijn. Ook de familie van mijnheer zou gekant zijn tegen hun relatie. Betrokkenen doen om die reden beroep op de bescherming die artikel 3 van het EVRM verleent. Betrokkenen verwijzen verder naar het feit dat ze allebei al 5 jaar op het Belgische grondgebied verblijven (mijnheer zou sedert 2014 in België verblijven, mevrouw sedert 2016). Mevrouw verbleef bij een familielid (niet van haar moeder) die de Belgische nationaliteit zou hebben. Mevrouw en mijnheer hebben een verschillende nationaliteit en religie. De nationaliteit van het kindje zou nog onbepaald zijn. Betrokkenen zouden de Franse taal machtig zijn en in eigen onderhoud kunnen voorzien. Om die reden doen zij ook beroep op artikel 8 van het EVRM.

Dat mevrouw sedert 2016 in België verblijft, doet geen situatie ontstaan die het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om zich tot de Belgische ambassade in Bulgarije te wenden om er een visum voor een lang verblijf in België te vragen. Mevrouw wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mevrouw startte 2 asielprocedures op die allebei werden afgesloten met een negatieve beslissing (geen internationale bescherming). Mijnheer zou volgens hun eigen verklaringen sedert 2014 in België verblijven, wat evenmin een situatie doet ontstaan die het hem nu onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om zich tot de Belgische ambassade in Bulgarije te richten. Bovendien beschikken we over geen enkel element wanneer mijnheer naar België kwam, waar hij verbleef, wat hij kwam doen, wat hij gedaan heeft (studies, werk,...).

Dat mevrouw ernstige problemen ondervindt met haar familie in Albanië, wordt in twijfel getrokken door de Belgische asielinstanties. De Belgische asielinstanties verwijzen onder meer naar de facebookpagina van zowel mevrouw als mijnheer waarbij familieleden van mevrouw bij beiden elementen zouden hebben gelijkt. In 2018 zou één van mevrouw haar broers naar Brussel zijn gekomen. Naar aanleiding van dit bezoek, werd een foto genomen en gepubliceerd op facebook waaruit niet blijkt dat mevrouw door deze broer zou bedreigd worden. De Belgische asielinstanties verwijzen eveneens naar het gegeven dat mevrouw niet kon aantonen dat ze geen nationale bescherming zou kunnen krijgen. Dat de familie van mijnheer in Kosovo gekant zou zijn tegen de relatie met een Albanees christelijk meisje, blijkt uit geen enkel document. Zelfs al zou zijn familie niet tevreden zijn met de relatie, dan nog betekent dit niet, dat beiden met de dood bedreigd worden, dat verzoening met de familie niet mogelijk is of dat ze verhinderd zouden worden om zich eventueel elders in Kosovo te vestigen. Wat de ex-echtgenoot

betreft van mevrouw, deze verblijft in de gevangenis en er zijn geen elementen voorhanden dat haar leven wordt bedreigd door haar ex-schoonfamilie en dat ze indien er zich toch problemen zouden voordoen geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten.

Betrokkenen tonen niet aan dat hun sociale banden in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De elementen van integratie (kennis van de Franse taal, de wil om te werken en enkele positieve getuigenissen van kennissen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Bulgarije kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Bulgarije. Zij dienen zich enkel naar Bulgarije te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar, hetzij Albanië, hetzij Kosovo, om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Betrokkenen tonen niet aan dat ze niet samen in één van beide landen zouden kunnen verblijven.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. “

1.2. In hoofde van verzoeker enerzijds en verzoekster en hun beider minderjarige kind anderzijds, wordt vervolgens het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. De motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mijnheer verklaart sedert 2014 in België te verblijven en overschrijdt bijgevolg ruim de maximaal toegelaten termijn om op het Belgische grondgebied te verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

“[A]angezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige kind

verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun landen van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van respectievelijk thans 7 jaar én 5 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun landen van herkomst - Kosovo én Albanië - waarmee hun kind, dewelke hier in 2018 geboren werd, geen enkele band heeft én nog nooit geweest is én bovendien van geen van beide landen de nationaliteit heeft ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kind hier geboren is én nog nooit in de land van herkomsten van verzoekers is geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun landen van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kind uitsluitend een binding met België heeft én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kind als gezin niet mogelijk is noch naar Albanië en noch naar Kosovo omdat in geen van beide landen verzoekers allebei verblijfsrechten hebben alsook het kind van verzoekers van geen van beide landen de nationaliteit heeft;

dat de bevoegde Belgisch ambassade voor KOSOVO én ALBANIË deze is in SOFIA (Bulgarije) doch verzoekers gelet op hun nationaliteit niet in de mogelijkheid zijn om een tijdelijke verblijfstitel in BULGARIJE te kunnen bekomen teneinde de aanvraag op de Belgische ambassade in SOFIA in te dienen én de bestreden beslissing terzake uiteraard niet kan vereisen - zoals deze echter wel doet - van verzoekers dat zij een negatief bewijs zouden voorleggen;

dat trouwens voor zover een aanvraag zou kunnen ingediend worden op de Belgische ambassade in SOFIA verzoekers gehouden zouden zijn om - voor zover dit mogelijk zou zijn, quod non, in hetzij KOSOVO hetzij ALBANIË, te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kind hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 25.01.21 dan ook niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 25.01.21 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing én ten overvloede de bijlage 13 m.b.t. eerste verzoeker een verkeerde rechtsgrond vermeldt - zijnde artikel 7, eerste lid, 2° Vw. - aangezien hij gelet op zijn Kosovaarse nationaliteit niet vrijgesteld is van visumplicht;"

2.2.1. In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoekers de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel niet toelichten, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.3. Het komt gepast voor om het wettelijk kader binnen hetwelk de eerste bestreden beslissing tot stand is gekomen te schetsen.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.4. Verzoekers stellen dat zij gedurende hun verblijf van thans respectievelijk 7 en 5 jaar in België hier duurzaam zijn verankerd, dat zij ontworteld zijn ten aanzien van Kosovo en Albanië waarmee hun kind, dat in België is geboren, geheel geen banden heeft.

Zoals de verwerende partij terecht in haar nota stelt, wordt in de eerste bestreden beslissing op zich niet betwist dat verzoekers al meerdere jaren in België verblijven, maar wordt vastgesteld dat zij hiermee nog niet aantonen waarom dit het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om zich tot de Belgische ambassade in Bulgarije te wenden om er een verblijfsmachtiging aan te vragen. Gelet op de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, tonen verzoekers niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om de verblijfsduur op zich als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verder heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun sociale banden in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige afhankelijkheid dat er sprake is van een mogelijke schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling is immers niet absoluut, en gezien verzoekers nooit werden gemachtigd tot verblijf konden zij er niet op vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren en moesten zij zich bewust zijn van het feit dat zij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag dienden terug te keren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). In die optiek moeten zij dus, zoals de verwerende partij terecht stelt, blijf geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. Zij beweren dan wel dat zij ontworteld zijn ten aanzien van Kosovo en Albanië, maar zij tonen niet aan dat en om welke reden zij er niet gedurende een korte periode, in afwachting van een antwoord op hun aanvraag, zouden kunnen verblijven. Ook de verwijzing naar het feit dat hun kind is geboren in België volstaat niet, nu het kind nog niet de leeftijd van drie jaar heeft bereikt en uit niets blijkt dat en waarom het zich niet in gezelschap van de ouders naar het buitenland zou kunnen begeven. Verzoekers blijven in gebreke om concrete argumenten bij te brengen die daar anders over zouden kunnen doen denken.

Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers richten zich vervolgens tegen het volgende motief:

“Het feit dat betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Bulgarije kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Bulgarije. Zij dienen zich enkel naar Bulgarije te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar, hetzij Albanië, hetzij Kosovo, om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Betrokkenen tonen niet aan dat ze niet samen in één van beide landen zouden kunnen verblijven.”

Zij betogen dat zij gelet op hun nationaliteit niet in de mogelijkheid zijn om een tijdelijke verblijfstitel in Bulgarije te bekomen en dat niet van hen kan worden geëist dat zij een negatief bewijs zouden voorleggen.

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is om van verzoekers te vereisen dat zij *in concreto* aantonen dat zij niet tijdelijk op legale wijze in Bulgarije zouden kunnen verblijven om er zich te wenden tot de voor hen bevoegde ambassade. Verzoekers' loutere bewering dat zij niet in de mogelijkheid zijn om een tijdelijke verblijfstitel te bekomen wordt niet met enig begin van bewijs gestaafd, terwijl dat in alle redelijkheid wel van hen zou kunnen verwacht. Dat van hen geen negatief bewijs kan worden verwacht, zoals verzoekers menen te kunnen laten gelden, gaat *in casu* dan ook niet op.

Verzoekers betogen tot slot dat het wachten op de machtiging maanden in beslag kan nemen en dat dit precies het voorwerp van de aanvraag teniet doet omdat zij de banden en de integratie die zij met België hebben opgebouwd zwaar dreigen aangetast te zien. Het feit echter dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Hun argument snijdt dan ook geen hout.

Samenvattend kan worden vastgesteld dat verzoekers wel aangeven het niet eens te zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing, maar zij nalaten met concrete argumenten aan te tonen waarom deze niet deugdelijk of onwettig zou zijn. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers' standpunt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten moeten worden vernietigd ten gevolge van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet dienstig kan worden aangevoerd.

Tot slot betogen verzoekers dat de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen in hoofde van eerste verzoeker, een verkeerde rechtsgrond vermeldt, nu hij gelet op zijn Kosovaarse nationaliteit, niet vrijgesteld is van visumplicht.

Opdat eerste verzoeker een belang zou hebben bij deze grief, komt het hem toe om aan te tonen dat hij alsnog beschikt over een verblijfstitel of dat er andere elementen zijn die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan, zeker nu in het kader van de eerste bestreden beslissing werd geoordeeld dat er geen elementen voorliggen die verhinderen dat hij en de andere leden van zijn gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de gewone procedure, met name via de Belgische ambassade in Bulgarije. Verzoeker blijft op dat vlak in gebreke, zodat dit middelonderdeel niet dienstig is.

2.3. Het enig middel kan in zijn geheel niet worden aangenomen, zodat het beroep moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS